

ling maatte endnu knap er paabegyndt, kan man ikke derfra hente nogen Grund. At hente nogen Grund fra, at det skulde være urigtigt at indføre Dyrctidstillæget paa Finantsloven, synes mig ei heller, man kan, al den Stund et lignende Dyrctidstillæg i mange Aar har staaet paa Finantsloven, og al den Stund der i dette Dieblit staaer et andet Dyrctidstillæg paa den, nemlig til Soldaterne. Hvorledes ærede Medlemmer, der tidligere have ræsonneret paa den Maade, at man lige overfor et Spørgsmaal som dette netop skulde have taget sit Udgangspunkt fra Forholdene, som de ere i det Dieblit, Sagen forelægges, nu, da de ikke kunne negte, at der er Dyrctid, ville kunne klare deres Standpunkt ved at negte Tillæg er mig fuldstændig uforstaaeligt. Det Mindretal, hvortil jeg hører, kan lige overfor det Vædringsforslag, der foreligger, ikke se Andet, end at Kongens Verdi væsentlig er sunken siden den Tid, Lønningslovene bleve fastsatte; at der i den seneste Tid er kommet et yderligere forøget Tryk, nemlig Forbyrningen af Livsformødenhederne, at der ikke er nogensomhelst Udset til i en nær Fremtid at kunne naae til en Revision af Lønningslovene, at Statskassen har Raad til at give ikke alene det tarvelige Tillæg, der er foreslaaet, men om det skulde være, endogaa et Tillæg i større Udstrækning, og at Statskassen har den samme Pligt mod sine Stats tjenere, som enhver god og retferdig Huusbond har til at give sine Arbeidere den Løn, der ikke alene svarer til Arbeidet, men ogsaa til de særlige Tids- og Prisforhold, under hvilke de arbeide. Skulde det Forslag blive forkaftet, som den høitærede Minister har fremsat, idet et æret Flertal heri Salen vil stemme derimod, kan jeg jo ikke Andet end meget beklage, at vor Udvikling gennem Nøgtdagens Votering har bragt det derhen, at der for Dieblittet vil være 3 Slags Lønningsstillæg, nemlig en Klasse Lønningsstillæg, som gives paa Finantsloven, det er Lønningsstillæget til Soldaterne; en anden Klasse Lønningsstillæg, som efter Omstændighederne kunne gives enten paa Finantsloven eller ved særlig Lov, nemlig Lønningsstillæget til Skolelærerne; endelig den 3die Klasse Lønningsstillæg, som hverken gives, naar det forlanges paa særlig Lov, eller naar det forlanges paa Finantsloven, og det er Lønningsstillæget til Statens Embedsmænd. Jeg beklager dette, og, hvad jeg yderligere beklager, er, at der ikke derfor gives nogen Grund, at der ikke gives Andet end det pavelige Ord: sic volo, sic jubeo, stat pro ratione voluntas. Det ærede Medlem for Kjøge (Hørup) har engang fornylig oversat dette Ordsprog passende paa dette Forhold, idet han sagde, at Spørgsmaalet om Dyrctidstillæg til Embedsmænd er et af de Spørgsmaal, hvor det mindre kommer an paa Grunde, men mere paa Villien. Jeg tror ikke, at dette Forhold er heldigt, og jeg kan derfor ikke Andet end stemme

for det Forslag, som den høitærede Finantsminister har fremsat.

Berg: Da Spørgsmaalet om Finantslovens endelige Vedtagelse ogsaa er under Forhandling, vil jeg gjerne tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Det er ikke umbgaaet Nogens Opmærksomhed, at man ved Bevægelsen for Forsvarsvæsenet og navnlig Befæstningsvæsenet omkring i Landet gaar ud fra Forudsætninger om vor aarlige Balance, som ere i høi Grad urigtige, og dette maa have en svækkende Indflydelse paa en sund og fornuftig finantiel Betragtning af de paagjældende Forhold. Jeg har saaledes set, at man har paaberaabt sig Forhandlingerne her for den Anskuelse, at man ved Finantsloven iaar vilde naae til et Overskud af 8 Mill. Kr. Jeg forbaufedes over, hvorledes Folk udenfor denne Sal have kunnet faae en saadan Forestilling, men jeg har opdaget, at man havde faaet et vist Tilhold fra Udtalelser her i Salen for saa urimelige Forestillinger. Det vil erindres, at vi behandlede, som naturligt var, den finansielle Balance paa Standpunktet: Det forelagte Finantslovsforslag ved Sagens 1ste Behandling i Efteraaret, og det vil ligeledes erindres og kunne efterses i Tidenden, at det ærede Medlem for Veire, der nu er Udsfører, kom til at antage en Fremgang efter Finantsbudgettet af ca. 6 Mill. Kr. Jeg tillod mig dengang efter min Betragtning at rette det til 3 Millioner Kr. og gav Grunde derfor, som jeg ikke her skal gjentage. Der var altsaa dengang en Forskjel mellem den ærede Ordførers Betragtning af Balancen og min paa ca. 3 Mill. Kr. Det er meget let set, hvorledes denne Forskjel fremkommer. Det kan ethvert æret Medlem efterse, som har Apparatet der til heri Salen. Naar det derimod lyder løsrevet fra alt oplysende Materiale, er det vanskelig at forstaa, hvorledes to Medlemmer af Finantsudvalget, som Begge beskæftige sig med den samme Sag, kunne komme til saa høist forskjellige Resultater. Sagen er nemlig den, at den ærede Ordfører dengang fradrog § 10 paa Indtægtsiden og § 27 med hele Summen paa Udgiftsiden, og saa sammenlignede han kun §§ 2 og 9 med §§ 12—26 og fik da en Forskjel af 6 Mill. Kr., og saa skulde det betragtes som Fremgang. Uden nogensomhelst kritisk Undersøgelse altsaa af Verdien af de paa § 27 opførte Bevillinger betegnede, hvad der stod, som Formueserhvervelse. Dette er ikke alene i høi Grad stridende mod den tidligere Praxis, dengang vi dog brugte Bevillingerne paa denne Paragraf til virkelige Erhvervelser, f. Ex. af Væbnestrækninger, af hvilke man kunde haabe en 2 pCt. Rente, hvorfor vi ogsaa regnede paa denne Del af § 27 Beløbet som Formueserhvervelse med Halvdelen, under Forventning af 2 pCt. Rente. Denne Betragt-